

Karácsony ünnepe – éjféli mise – 2010. december 24.

A fiú előbb érkezett a randevúra, s kénytelen volt várni a menyasszonyára. Dühöngött, ki nem állhatta a várakozást. Lendületes, energikus fiatalember volt, gyűlölte az üresjáratot. Mogorván vetette le magát egy nyárfa tövébe, emésztette a türelmetlenség. Behunyta a szemét, hátha majd így egy kicsit lenyugszik. Egyszerre csak egy arasznyi szürke emberke állt meg előtte, alig látszott ki a fűből. „Tudom én, hogy mi a te bajod, mindjárt segítek rajtad!” – mondta a fiúnak. Azzal levágta a morcos fiatalember zakójának alsó gombját, s villámgyorsan egy másikat varrt a helyére. „Ha ezt a gombot elcsavarod balra, nem kell többé várakoznod. Hopp-hopp, elérsz a pillanathoz, ahol lenni szeretnél.” Azzal a kis szürke emberke el is tűnt. A fiú ujjongott örömeiben. Már csavarta is a gombot, s a menyasszonya azonnal ott termett. „Úgyis eldöntött tény, hogy összeházasodunk, legyünk hát az esküvőnk napján!” Egy gombcsavarás, és már végéhez is közeledett a lakodalom. „Milyenek lesznek a gyerekeim?” Egy gombérintés, és már ott is ugrándozott körülötte a fia meg a lánya. „Na és a lakás? Sikerül-e a tetőtér beépítés?” Csavarás balra, s a család már be is költözött. „Most meg a karrierem érdekelne!” Egy pillanat múlva már ott is ücsörgött a kényelmes bőrfotelben egy nagyvállalat igazgatói irodájában. A várakozás nélküli, a pillanat alatti beteljesülés mámora teljesen hatalmába kerítette a fiatalembert. Csak csavarta, csavarta a gombot, míg fel nem kiáltott rémületében: a halálos ágyán látta önmagát. „Jaj, hiszen még nem is éltem! Mit nem adnék, ha csak egy kissé vissza lehetne forgatni az egészséget!” Bizony, hiába tekergette visszafelé a gombot, fordítva nem működött a dolog. Ekkor hatalmas robbanást érzett, majd egy mérges női hangot hallott. „Kisfiam, ezerszer megmondtam, hogy másfelé rugdossd azt a labdát! Látod, most felébredtetted a bácsit, pedig biztos valami szépet álmódott!”

Milyen sokan járunk hasonló cipőben, mint ez a sietős tempójú fiatalember! Nem szeretünk várni, nem szeretünk végigjárni egy folyamatot, életünk legtöbb stádiumában siettetnénk az időt, sőt, bizonyos szakaszokat legszívesebben ki is hagynánk. Szeretnénk azonnal a csúcson lenni, a célba befutni fáradtság és küzdelem nélkül. Csak legyünk túl a gyerek fejlődésének sírós, hasfájós szakaszán, hogy ne kelljen éjjelenként felkelni hozzá! Jaj, csak lennénk már túl a fiunk-lányunk kamaszkorán, nehezen viseljük ezt az állandó feszültséget! Milyen jó lenne mosolyogva, pózolván megjelenni a diplomaosztón, keserves vizsgaidőszakok nélkül! Milyen jó lenne egyből főnöki beosztásból osztani az észet másoknak, s elkerülni azt a szakaszt, amikor mások ugráltatnak, netán aláznak meg engem! Egyből tudni minden fogását a munkámnak, kihagyva a sokszor kudarcokkal teli betanulási szakaszt. Milyen sok gyerek és kamasz szeretne máris felnőtt lenni, s ezért meg is próbál minden erejével annak látszani. A betegek szeretnék rögtön egészségesek lenni, átugorva a lábadozás fájdalmas és tehetlenebb szakaszát.

Karácsony éjszakáján azt a szent eseményt ünnepeljük, hogy Jézus, az élő Isten Fia, az Atyával egylényegű fiú teljes egészében magára vette az emberi sorsot. Kicsiny, tehetetlen gyermekként kezdte, mint mindegyikünk, aki rászorult szülei gondoskodására. Nem hagyott ki életében egyetlen stádiumot sem, a nehéz és fájdalmas szakaszokat sem. Mennyivel „istenibb” lehetett volna a megváltás, gondolhatnánk, hogy ha egyből a húsvéti dicsőség felragyogtatásával kezdi, s azzal is fejezi be! Miért kellett annyi minden átmennie, olyan sok megalázást, fájdalmat, üldözést, fáradalmat túrnie? Anélkül nem lettünk volna megváltva? Úgy látszik, hogy nem! Isten magára akarta venni az ember sorsát maradéktalanul, hogy megmutassa az értelmét, az értékét életünk minden egyes pillanatának, s hogy mellettünk álljon, segítsen a legnehezebb helyzetekben is. Milyen nehezen felfogható alázat és egyszerűség mutatkozik meg a mai éjjel evangéliumi üzenetében is. József, Mária és a kisdéd Jézus látszólag teljes kiszolgáltatottságban vergődik a hatalmasok, a gazdagok akaratának hálójában. Augustusz császár parancsának engedelmességgel érkeznek Betlehembe, épp amikor a kismamának a legnagyobb nyugalomra és kényelemre lenne szüksége. Jászolba fektetik az újszülöttet, mert a gazdagok nem adnak szállást a fáradt, szegényes vándoroknak. Néhány nap múlva menekülniük kell az országból is Heródes gyilkosai elől. Mégis – ebben a látszólagos kiszolgáltatottságban, az igazságtalan indulatok és az ártatlan szenvedés hálójában vergődve is töretlenül bontakozik, megvalósul a mindenkinél hatalmasabb Isten megváltó terve. Augustusz és Heródes, a nagyok, a hatalmasok, a gazdagok – ők az eszközök. Jézus földi életében továbbra is ez az egyszerűség, alázat, a fáradalmak és szenvedések türelmes elviselése dominál. Názáreti munkás hétköznapijai, tanítványainak türelmes formálgatása, az újra és újra, fáradhatatlanul gyakorolt megbocsátás, az igazságtalan vádaskodások elviselése, a kereszthordozás, a kínhalál keserves órái a kereszten – Jézus mindezt tudatosan és szabadon magára vette, semmit nem utasított el belőle, holott Ő megtehetette volna. Jézus azzal, hogy kisgyermekként született közénk, hogy végigélte az emberi sors minden hányatottságát, türelmesen végigjárta a saját útját, annak nehéz szakaszaival együtt, megszentelte a mi életünk minden egyes percét is. Azokat a stádiumokat is, amiknek mi nem sok értelmet tulajdonítunk.

Teljes valónkkal ott lenni a jelenben, szeretni azokat, akikkel épp ott és akkor sodor össze az élet, örülni annak, aminek ott és akkor örülhetünk. Tanulni abból, amiből tanulnunk kell, sírni és bánkódní azon, ami fáj, összeszorított fogakkal végig csinálni azt, ami nehéz, hogy utána megerősödve kerüljünk ki belőle. Igen, Jézus mindezt példát mutatott. Végig csinálta velünk együtt, hogy bármikor belekapaszkodhassunk, bármikor erőt meríthessünk az Ő jelenlétéből. Ne akarjunk hát kihagyni semmit az életünkből, mert fontos ajándékokat, Isten jelenlétének számos örömteli megtapasztalását szalasztanánk el vele!